

„Kdo jste?“ zatvářil se Edmond jak vylekané kuře, zatímco marně tříbil myšlenky ve své hlavě.

„Otázky bych měl klást já,“ udeřil ho Napoleon kolenem do břicha a pak ho trefil ještě do mnohem citlivějšího místa, až Edmond zařval. Sotva byl komorník schopen chůze, rychle vyběhl ven z místnosti. Potom se Napoleon vrhl na Desirée a vzal si ji přímo na zemi, na níž byl tkaný koberec ze vzdáleného Orientu. Jejich těla se prolínala jako rozběsněné moře a břeh. Chvíli si šeptali vyznání lásky a pak ji vzal něžně do náruče a položil na lůžko.

„Vážně bys chtěl, abych se stala tvojí ženou?“ zeptala se ještě celá zadýchaná. Napoleon se zadíval na její tvář, kterou si podepřela bílou paží. Přitahovala ho neustále znovu a znovu a byl přesvědčen, že neviděl doposud krásnější dívku. Když jí to řekl, jen se usmála.

„Ano, jistěže bych chtěl žít po tvém boku,“ zatvářil se Napoleon vážně. Políbil Desirée do vlasů a potom se milovali ještě jednou, tentokrát pomalu a něžně, protože uprostřed noci měli dost času jeden pro druhého.

Brzy zrána, když ještě Paříž vydechovala ze spánku, se její milenec vydal na cestu do kasáren. Bála se o něho, protože pád z výšky by mohl pro něj znamenat smrt. Ale on slezl dolů po blízkém stromě bez větších problémů, přičemž se přidržoval i řims, a ještě Desirée vesele zamával.

---

Bonapartovi problesklo hlavou, že by ho mohl v kartách obrát o peníze, ale pak jeho podnapilému mozku došlo, že tu holku chce za každou cenu, a vyzval soka na duel pistolemi.

„Tak si ji teda nech,“ rozhodil hráč překvapeně rukama a hleděl na Bonaparta jako na blázna.

Kreolka se mezitím na Bonaparta svůdně zadívala, popadla ho za ruku a odváděla na pokoj.

„Co ty, Bernarde?“ křikl ze schodiště na svého přítele Napoleon.

„Jen si nedělej starosti, noc je ještě mladá,“ dostal odpověď a potom už kreolka vtáhla Bonaparta do malé místnosti s velkým lůžkem a zdvihla k němu plaše oči.

„Ty mi nebudeš ubližovat, vid?“ zeptala se. „Jsi dost hezký na to, aby ses musel potloukat po nevěstincích. Nejsi snad úchyl?“

„Ne, a pojď mi pro začátek pomoc zout ty zatracený vysoký boty, všechno se se mnou houpe a sám to nezvládnou. Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se dívky, kterou to i s Napoleonovou botou v rukách odmrštilo k protější zdi.

„Říkají mi tu Minet,“ odpověděla a stáhla mu konečně i druhou botu. Potom váhavě povstala a zeptala se: „Jak to chcete?“

Napoleon se rozvalil na lůžku a řekl: „Zatanči mi a přitom se svlékej.“ Minet se usmála a začala smyslně pohupovat boky, přičemž si začala svlékat šaty, až se ukázala nahá ňadra. Bonaparte nikdy netušil, že ho to může tak vzrušit.

„A dál?“ snažila se mu vyhovět.

„To záleží na tom, co umíš.“

„Umím skoro všechno. Co si budeš přát dál?“

„Znáš tvoje pravé jméno. Já jsem Napoleon.“

„Já se jmenuji Lucie,“ řekla trpce. Ale nikdo mi tak už dávno neříká. Naposledy mě tak oslovovala moje maminka, než zemřela.“ Bonaparte uviděl její vlahé oči a řekl: „Pojď ke mně, Lucie. Uvidíš, jak to chci.“

---

Napoleon se myl a cákal přitom kolem jako svalnaté zvíře. Pobrukoval si spokojeně a jemně se navoněl.

Potom vyšel po schodech k Josefínině ložnici a už si zase tak jistý nepřipadal. Pomalu otevřel dveře a spatřil Josefínu v dlouhé bílé košilce. Usedl vedle ní na lůžko a hleděl na ni, neschopen slova. Josefína se pousmála, přitáhla ho blíže a sama ho políbila. Napoleon ji začal vášnivě objímat, a když se konečně odhodlal a strhnul z ní košilku, chopil se hroznů jejích ňader a zasténal touhou.

Její klín, skrytý v polostínu mezi kulatými stehny, mu, když šlel milostnou horečkou, sám vyšel vstříc a Napoleon po chvíli milostného souboje zařval jako lev a pak zvláčněl v Josefínině láskyplné náruči.

„Dáme si víno?“ prohodil po chvíli. „I když bohyně mají popíjet ambrosii,“ políbil ji na ruku.

„Připijme si na naši lásku,“ pozdvihla Josefína kalich.

„A na tvou krásu,“ prohlížel si ji, nevinnou v její nahotě jako vodní sirénu, která právě vystoupila z vln.

---

„Jste kouzelná,“ pomohl jí zbavit se zbytku mokrého ošacení a zabalil ji do kožešiny. Neodolal a začal jí masírovat prostydlé nohy. Vnímal, jak Mariiny oči čím dál více žhnou, a když se poprvé ozval její vzlyk, neodolal a vzal si ji něžně a potom i rychleji a razantněji, až se její tělo vzepjalo a potom zvláčnělo po milostném zápalu. Polská krasavice vypadala nyní jako královna lesních víl a všude kolem sebe měla rozhozené blond vlasy.

„Co to bylo?“ oddechovala po milování.

„Vy jste nikdy nic podobného nezažila?“ přešel jemnou kožešinou po její tváři.

„Ne, a můj manžel o mě tvrdil, že jsem chladná.“

„Sladký miláčku, ve vás je tolik žáru, že by od vás chytil i kus pergamenu, který nese v podpaží sám svatý otec... Jen jste o tom dodnes nevěděla.“

„Líbím se vám?“ zašeptala Marie Walewska do tmy.

„Málo jsem se vám možná dvořil... Komu byste se nelíbila, drahoušku? Máte vlasy vlnité a zlaté jako duny pouště, vaše oči září odlesky jako dvě svíce, od kterých může vzniknout velký požár... Jste prostě nádherná.“

„Nikdo mi nikdy nic takového neříkal. Předstírala jsem, že mi to nevadí, a žila jen svou vírou. Ale v hloubi srdce mi to vadilo. Necítím dnešní noc jako prohřešek. Ukázal jste mi kouzlo milování a nikdo nesmí přece odporovat císaři...“ Věnovala mu úsměv a zároveň ho lákala tím nezkušeným, nesmírně žádoucím způsobem. Jejich těla ozářená ohněm z krbu se začala opět proplétat, a když se znovu ocitla na vrcholu slasti, špitla Napoleonovi do ucha: „Já vás miluji!“